

Odpust mi!

Gabriella Smith

ODPUŠŤ MI!

Gabriella Smith

*Pro mého manžela Františka Kováče
a pro všechny čtenáře, kteří ve mě věří.*

LINDA

Přecházela jsem místnost z jedné strany na druhou a mé vzrušení z dnešního dne čím dál víc stoupalo. Ještě před pár měsíci jsem seděla ve svém malinkatém pokojíčku a v duchu se modlila, ať konečně přestane pršet.

Počasí v Bradfordu bylo strašné. Když nepršelo, tak bylo zataženo a sluneční paprsky se schovávaly pod mraky. Vzpomínka na den, kdy jsem seděla úplně tiše, abych nevzbudila mamku po dlouhé noční šichtě, mi teď připadala tak vzdálená jako vše, co se za těch pár měsíců stalo.

S mamkou jsem vždy měla skvělý vztah. I když naše chudé poměry byly opravdu zlé, nikdy jsem si nestěžovala.

Nestěžovala jsem si ani na to, že jsem musela po škole pomáhat mamce v baru, nebo se během víkendu starat o celou domácnost.

Když si mamka našla nového přítele, byla jsem malinko našťvaná. Táta zemřel před třemi lety a já to dost mamce vyčítala, i když jsem na to neměla právo. Táta s námi už dávno nežil, vlastně si ani nevzpomínám, jestli s námi vůbec někdy žil. Mamka o něm nechtěla nikdy mluvit, ale já s tátou trávil každý víkend celých čtrnáct let, dokud nezemřel.

Pak se vše událo strašně rychle. Robert, mamky nový přítel, byl docela fajn. Ke mně se choval vážně hezky, a když přišel s nabídkou vzít si mou mámu a po svatbě se nastěhovat k němu do Kalifornie,

byla jsem šťastná. Kdo by nebyl? Vždyť Robert byl zatraceně bohatěj. Jeho dům nevypadal jako dům pro tříčlennou rodinu, spíš jako palác pro všechny členy rodiny i se služebnictvem a bůhví s čím ještě.

A ani jsem se moc nespletla, když jsem dům poprvé viděla. Služebnictvo tam opravdu bylo. Dokonce i zahradník a řidič obrovské černé limuzíny.

Nikdo se mi nemůže divit, že mě to celkem změnilo. Každá sedmnáctiletá holka by chtěla mít, co teď mám já, nehodlala jsem se o to s nikým dělit a ani jsem nemusela. Robert vlastní děti neměl a ani žádné příbuzné v Kalifornii.

„Slečno Lindo, už jste připravená?“ Mariin hlas mě vytrhl ze vzpomínek. Popadla jsem školní batoh a otevřela dveře na chodbu.

Marie tam stála a usmívala se jako sluníčko.

„Sluší vám to, Lindo, dnes stoprocentně zazáříte.“

Chtěla jsem jí úsměv oplatit, ale pak jsem si to rozmyslela. Marie byla má osobní služebná a její práce obnášela udělat vše, o co ji požádám.

Měla jsem pocit, že někdy říká věci, které má předem napsané, a dnes mi její věta připadala přesně taková. Jako kdyby si ji rychle napsala na kus papíru, i kdybych na sobě měla pytel, stejně by řekla tu samou větu. Nakonec jsem se přemohla a nuceně se na ni usmála. Můj úsměv spíš připomínal úšklebek, protože Marie sebou okamžitě cukla.

„Drahoušku, opravdu vypadáš nádherně.“ Otočila jsem se za máminým hlasem. Stála před dveřmi své ložnice jen v bílém saténovém župánku. Usmála jsem se na ni a ona natáhla ruce, abych mohla vklouznout do její náruče.

„Holčičko, dnes je tvůj první den na nové škole a já jsem na tebe vážně pyšná.“ Opřela jsem si hlavu o její rameno a nechala se od ní pohladit po vlasech.

„Lindo, teď mě, prosím, poslouchej!“ Zvedla jsem hlavu a zadívala se jí do očí. „Nedovol nikomu, aby se ti posmíval. Seš teď dcera Roberta Huntera a on má v tomto městě velikou moc. Buď taková, jaká jsi, Lindo!“ Jen jsem se na ni usmála, ale její slova mi nedávala žádný smysl. Proč by se mi měl někdo posmívat?

Odstoupila jsem od ní a koukla se na Marii, která stála na jednom místě a pozorovala nás.

„Tak už pojď, Marie. Nechci první den přijet pozdě.“ Mírně jsem zvýšila hlas, aby Marie pochopila, že to myslím vážně. Když jsem se na ni podívala, okamžitě jsem toho litovala.

Marie se napřímila a vyloudila na tváři úsměv, který spíše připomínal první příznaky mrtvice.

Letmo se podívala na mou matku a přikývla. Pak vzala můj batoh a přehodila si ho přes rameno.

Zamávala jsem mamce a poslala vzdušnou pusu. Udělala přesně to, co dělala vždy. Chytla ji a položila na hrud'

Tohle gesto jsme dělaly pokaždé, když nás čekalo něco důležitého, a dnešní den pro mě byl opravdu hodně důležitý.

Seběhla jsem schody a zastavila se v hale naproti hlavním dveřím. Marie šla po schodech opravdu pomalu a mě tím úplně vytáčela. Nerozuměla slovům, že nechci přijít pozdě.

Zhluboka a velmi nahlas jsem vydechla, aby pochopila, že má pohnout.

Konečně jsem se dočkala. Marie otevřela hlavní dveře a doprovodila mě až k limuzíně, kde už na nás čekal Thomas. Náš osobní řidič. Byl mladý, možná ve stejném věku jako Marie, nebylo těžké odhadnout, že ti dva spolu něco mají.

První pohled patřil samozřejmě jí, pak se teprve podíval na mě.

„Téda, Lindo, vypadáte jako bohyně.“ Snažil se mi zalichotit, ale to se mu nepovedlo. Neměl první koukat na Marii. Já mám přece dnes důležitý den, né ona.

„Vtipálku Thomasi! Myslíš si, že jsem slepá a nevidím, že máš oči jen pro ni!“ Prstem jsem ukázala na Marii, která okamžitě zrudla jako rak.

„Máš štěstí, že mám dnes dobrou náladu. Tak si vaše tajemství nechám pro sebe,“ zdůraznila jsem.

Robert byl opravdu hodný chlap, ale měl pravidla, která se v žádném případě nesměla porušovat, a jedno z těch pravidel zahrnovalo žádný vztah mezi zaměstnanci.

Když jsem domluvila, oba se na sebe podívali, ale nedokázali ze sebe vydat ani hlásku.

„Tak už se konečně pohni, Thomasi, opravdu pospíchám!“ Vyděšeně na mě pohlédl a já se musela usmát nad tím, jak dokáže puberťačka jako já nahnat dospělému chlapovi strach.

Thom mi otevřel zadní dveře limuzíny a já rychle nastoupila. Nemohla jsem se dočkat, až budu před školou. Nervózně jsem si uhladila tyrkysové šaty, které byly podle Roberta až moc vyzývavé. Mně tak nepřípadaly. Vypadala jsem v nich dost dobře, a to byl účel. Jestli chci být nejlepší, musím vynikat.

Otevřela jsem školní batoh, který ležel vedle mě na černé kožené sedačce. Vytáhla jsem zrcátko a podívala se na sebe.

Líčení bylo dokonalé. Černé kočičí linky zvýraznily mé zelené oči lemované hustými černými řasami. Vlnité vlasy jsem měla od přírody a se žehličkou jsem se obzvlášť nekamarádila.

S černými vlnitými vlasy a zářivě zelenýma očima jsem byla nepřehlédnutelná. V Bradfordu jsem vše brala na lehkou váhu, když mi kamarádky říkaly, že jsem dokonalá. Nikdy jsem si tak nepřipadala.

Ale teď jsem bohatá a k bohatství patří krása, kterou mohu použít jako zbraň, abych se stala královnou školy. Musím být nejlepší, to je moje motto.

Skřípající zvuk z reproduktoru mě vrátil zpět do limuzíny.

„Slečno Lindo, jsme na místě. Mám vystoupit a otevřít vám dveře, nebo chcete raději vylézt sama?“ Co to je za hloupou otázku? Thom je dnes úplně mimo.

Když chci zazářit, tak přece musí všichni vidět, že jsem bohatá a mám svého osobního řidiče.

Zmáčkla jsem bílé tlačítko nad reproduktorem tak silně, až to zapraskalo.

„Okamžitě vylez z auta a pojd' mi otevřít dveře. Dnes už toho mám opravdu dost!“ zakřičela jsem hlasitě do přístroje, až to zapískalo.

Během vteřiny se dveře otevřely.

„Omlouvám se, Lindo, myslel jsem, že budete chtít vystoupit sama,“ tiše zašeptal.

Zuřivě jsem se na něho podívala.

„Raději nepřemýšlej, to ti moc nejde!“ odsekla jsem mu.

„A uхни, ať mohu vystoupit!“

Thom odskočil ode dveří a počkal, až vylezu. Lадně jsem vystoupila a popošla stranou, aby mi mohl podat batoh, který pořád ležel na sedadle.

Nenápadně jsem se podívala směrem ke škole. Hemžili se tu studenti v uniformách. Tíše jsem se zasmála. Jsem jediná, která ji nemá, a jen díky Robertovi. Má ve městě velký vliv, takže pro něj nebyl žádný problém zařídit, abych ji nemusela nosit.

Thom mi podal batoh a mrknul na mě.

„Hodně štěstí, Lindo, odpoledne vás vyzvednu.“ Jen jsem přikývla a počkala, až nasedne do limuzíny a odjede.

Tyrkysový batoh krásně ladil s mini šaty s dostatečně hlubokým výstřihem, který zvýraznil mou dokonalou hrud’.

Vysoké podpatky se mi zabořovaly do trávy a znemožňovaly mi, abych šla lадně jako laň. Spíš jsem vypadala jako medvěd v nesnázích, a tím jsem na sebe nejspíš upoutala pozornost.

„Hej, ty tam v těch šatíčkách!“ Pisklavý hlásek za mnou se snažil upoutat mou pozornost. Ustála jsem rovnováhu, i když to bylo opravdu těžké. Podpatky byly pevně zabořené v hlíně.

Otočila jsem hlavou. Ale viděla jsem jen lidi po své pravici a levici, mé schopnosti otočit hlavou o sto osmdesát stupňů byly nemožné.

Vytáhla jsem boty z té zatracené hlíny a konečně se otočila za hlasem, který na mě volal.

Malá, hubená blondýna s výrazným make-upem, připomínajícím klauna, na mě zběsile mávala.

„Pojď k nám a nestůj tam jak tvrdý y!“ Chichotala se mi přímo do obličeje. Co si o sobě ta holka myslí?

Zula jsem si boty, které se mi opět zabořily do hlíny. Napřímila se a zamířila přímo k ní.

V hlavě mi probíhalo nespočetně urážek, které jsem jí hodlala vpálit přímo do jejího klaunského obličeje.

Stála na místě a čekala, až k ní dojdou. Nemohla jsem se přece ponížit a jít rychle. Šla jsem s takovou noblesou, že by se mi v tu chvíli nevyrovnala ani Kim Kardashian.

Zastavila jsem se těsně u ní. Byla opravdu drobná a malinká. Nikdy jsem si nepřipadala obzvlášť velká, při mé výšce sto sedmdesát centimetrů jsem byla stejná jako moje bývalé spolužačky.

Ale tohle stvoření mohlo mít nanejvýš sto padesát centimetrů.

„Připadám ti směšná?“ zaútočila jsem na ni.

„Klid, děvče, jen jsem si myslela, že jsi nová a nevíš kudy kam. V šatíčkách a obr podpatcích jsi vypadala opravdu strašně nejistě. Nejspíš vůbec netušíš, jak to u nás chodí.“ Zkřížila ruce na hrudi, a to byl pro mě signál, abych se začala bránit.

„Já ti připadám strašná, jo? Asi doma nemáte zrcadlo? Počkej chvíli...“ Popadla jsem batoh, rychle ho otevřela a vytáhla zrcátko. Přiložila jsem ho před její obličej a škodolibě se na ni usmála.

„Jen se podívej, jak vypadáš, a pak někoho odsuzuj! Mimochodem, že jsem tu nová, jsi odhadla správně. Tak si se mnou moc nezahrávej. Je ti to jasné, protože my dvě nikdy kamarádky nebudeme!“ Hodila jsem zrcátko zpátky do batohu. Připravená na další útok od té obludy.

„Tak moment, holčičko, já jsem tě nechtěla urazit a už vůbec ne se s tebou kamarádit. Jen jsem ti chtěla pomoci, než se staneš terčem výsměchu. Ale teď už je to stejně jedno, jen se rozhlédni kolem sebe. Všichni tě pozorují!“

Podívala jsem se za sebe. Hromada studentů ve stejné uniformě se na sebe mačkala. Jejich chichotání a urážky na mou osobu mi úplně podlomily kolena.

Ta malá, ošklivá a nevím co ještě, mě tam nechala napospas všem. Hlasité hvízdání a ukazování prstem na moje šaty a bosé nohy mě okamžitě vzpamatovaly.

Hodila jsem batoh na záda a očima hledala svoje boty. Ležely přesně tam, kde jsem je nechala. Dlouho jsem nad tím nepřemýšlela, jestli si je mám obout. Bylo mi jasné, že by se mi vysmáli ještě víc, kdyby viděli, jak se potácím k hlavnímu vchodu.

Rychlým krokem jsem došla k mým úžasným a absolutně nepoužitelným botám. Vzala je do ruky a rozhlédla se kolem sebe. Ještě pořád všichni stáli v hloučku a pozorovali mě.

Musela jsem co nejrychleji najít hlavní vchod a zalézt dovnitř.

Hlavní dveře byly ode mě jen pár metrů, ale byly obklopené chlapeckým fotbalovým družstvem. Jejich dresy s nápisy Blue Dragons a obrovskou výšivkou draka na zádech ve mně podnítily ještě větší obavy.

Vzpamatuj se, Lindo, hlavu vzhůru. Narovnej se a ukaž všem, že jsi nejlepší. Mé podvědomí se mě snažilo uklidnit, ale popravdě už mi té odvahy moc nezbyvalo.

Byl to můj den. Nemůže se mi přece pokazit. To nemohu dopustit. Prošla jsem kolem všech ubohých, pošklebujících se studentů s hlavou vzpřímenou.

K hlavnímu vchodu mi zbývalo jen pár kroků. Kdybych tu chvíli jen stála a čekala, třeba zalezou dovnitř. Ale to jsem udělat nemohla, musela jsem, ještě než začne vyučování, najít ředitelnu a vyzvednout si rozvrh hodin.

Fotbalisti mě znervózňovali i na mé bývalé škole, ale tam si mě nikdo nevšímal, a já si na to zvykla, připadala jsem si neviditelná, i když mi pořád Sindy připomínala, jak jsem hezká a ona je jako ošklivé káčátko.

Dnes jsem však rozhodně neviditelná nebyla. Malinko jsem začala pochybovat o svém výběru outfitu. Možná jsem si měla vzít jen džíny a tričko, jak navrhoval Robert. Nemohla jsem tu stát donekonečna. Musela jsem mezi hlouček fotbalistů vstoupit. Prodírala jsem se kolem nich a doufala, že si mě nikdo nevšimne.

Totálně jsem se ale spletla. Hlasité hvízdnutí těsně u mého ucha mě omráčilo. Podívala jsem se směrem k dotyčnému, který chtěl svůj počin zopakovat.

Vysoký s tváří Justina Biebera si mě prohlížel od hlavy až k patě. Jeho potutelný úsměv a oči, z kterých vyzařovalo sebevědomí, mě opět srazily dolů.

Zase jsem si připadala nemožná. Měl pohled zvířete, které čeká, až se stáhnu do zaječích a on bude moci zaútočit.

Hlavu vzhůru, neboj se. Je to jen ubožák, který musí hrát fotbal, aby dostal stipendium. Ty jsi mnohem lepší. Máš přece peníze.

Opět moje podvědomí mi dodalo sebevědomí. Stoupla jsem si na špičky, abych se aspoň malinko přiblížila k jeho hlavě.

Ruku jsem položila na jeho hrud' a silně zatáhla za tričko, aby se ke mně naklonil. Když byl dostatečně blízko mých rtů, přitiskla jsem si ho k sobě a donutila ho, aby pootevřel ústa.

Strčila jsem mu jazyk do pusy a zuřivě ho líbala, dokud všichni kolem nás nezačali hlasitě hvízdát a tleskat. Pak jsem ho od sebe odstrčila.

„Tohle jsi chtěl, ne?“ Nečekala jsem na odpověď. Stačil mi jeho výraz, který mluvil za vše. Vyhrála jsem!

Hlouček fotbalistů se okamžitě rozestoupil a uvolnil mi cestu ke vchodu. Jejich tleskání mě přesvědčilo o tom, že jsou všichni neandrtálci a já je převálcuju. Celá škola se mi bude klanět.

To byl můj plán. Dostat fotbalový tým na svou stranu. Ponížit a totálně odrovnat hvězdu na téhle škole a všem ukázat, že jsem nejlepší.

MATT

Oči všech kolem si mě zase prohlížely jako minulý rok. Nic se od té doby nezměnilo. Pořád jsem pro ně jen ten chudej kluk s výbušnou povahou.

Zadní lavice mě měla ochránit od jejich pohledů, ale nesměl bych být v téhle nóbl škole. Můj rozdrbaný batoh, povalující se na perfektně vyleštěné podlaze, vybízel k tomu, abych ho zahodil. Ale na jiný jsem opravdu neměl.

Sebral jsem ho ze země a vytáhl učebnici angličtiny. Otevřel jsem ji na straně šest a předstíral, jak mě strašně zajímá, co se v knize píše. Nezajímal mě ani výklad učitele, dokud se neotevřely dveře a neobjevila se v nich ona.

V tu chvíli všechny pohledy, které ještě před okamžikem spočívaly na mě, se teď dívaly úplně stejným směrem jako já.

Byla dokonalá s tváří anděla. Těkala pohledem po celé třídě a s nadřazeností, která z ní vyzařovala, umlčela i pana Smilthona, jenž zrovna vykládal novou látku.

Chtěl na ni promluvit, ale pouhým gestem mu naznačila, aby byl zticha.

Rozhlížela se po celé třídě a nejspíš hledala volné místo.

Jenže jediné místo, které bylo prázdné, bylo zrovna u mě.

Zadívala se na mou lavici a usmála se. Pak svůj pohled na kratičký moment věnovala mně. Její úsměv okamžitě zamrzl a nahradil ho úšklebek a opovržení.

Nesla se jako páv, když procházela mezi lavicemi. Nedokázal jsem z ní spustit oči. V duchu jsem doufal, že si to rozmyslí a neposadí se vedle mě.

Stačil mi její pohled, abych pochopil, že jsem jen ubožák s roztrhaným batohem.

Zastavila se těsně u mé lavice. Vytáhla z batohu ubrousek a očistila si židli, teprve potom se posadila.

Raději jsem se díval do knížky než na ni, co provádí. Byla strašná, arogantní a nevyzpytatelná. Od takových, jako byla ona, jsem si držel odstup.

Pak jsem ucítil její pohled. Jak mě rentgenuje a opovrhuje mnou. Byl jsem na tohle zvyklej, tak nechápu, proč mě její pohled teď rozrušil.

„Na jaké straně jsme?“ zeptala se mě.

Nechtěl jsem jí odpovídat. S nikým tady nemluví a nikdo nemluví na mě. Tak to prostě je. A nehodlal jsem to měnit.

Podíval jsem se na ni a ona ucukla pohledem. Viděl jsem, jak se jí ze mě dělá zle. Odsunul jsem židli co nejdál, aby nemusela sedět blízko mě.

„Co máš za problém?!“ vykřikla na mě.

Ta holka je totálně mimo. Já, že mám nějaký problém? Nakráčela ke mně jako pyšná princezna a dala mi jasně najevo, jak jsem ubohej, a teď se mě ptá, co mám za problém!

„Ty jsi problém a jdi ode mě dál!“ odpověděl jsem jí ještě dost slušně, i když krev v žilách se mi pomalinku začínala vařit.

Podíval jsem se na ni, abych jí ukázal, že nemám náladu se s ní dohadovat. Jen jsem chtěl v klidu přežít tuhle nudnou hodinu.

„Ne!“ odpověděla dost nakrknutě a mě to popravdě přestávalo bavit.

„Co ne? Nerozumíš jednoduchým slovům? Prostě jdi ode mě dál, nebo...!“

Vytočenej jsem byl až až. Ať hlavně mlčí a nic už neříká.

„Nebo co? Co mi uděláš? Ty chudáčku!“ vrčela na mě jako divoké zvíře. Měl už jsem dost jejího pohledu.

„Ty jsi magor!“ Bylo mi jedno, že je holka a nejspíš hodně bohatá. Nenechám se pořád dokola urážet a rozhodně ne v tenhle posranej den.

„Cože jsem?“ nevěřícně se mě zeptala, jako kdyby neslyšela, co jsem zrovna řekl.

I když se mi to slovo nechtělo opakovat dvakrát, ale pro její krásné oči jsem ho zopakoval několikrát za sebou.

„Jsi magor, magor, magor! Už tomu rozumíš? A teď se konečně drž ode mě dál!“ zdůraznil jsem nahlas, a tím jsem na sebe upoutal pozornost celé třídy.

Zuřivým pohledem jsem sjel každého, kdo se opovážil na mě zírat. Zabrало to, poslušně se otočili a dělali, že je to nezajímá.

Ale její reakci jsem totálně nečekal. Praštila mě takovou silou do ramene, že jsem měl co dělat, abych nezařval.

Tohle už byla poslední kapka. Popadl jsem učebnici a hodil ji do batohu. Jeden zuřivý pohled jsem věnoval i jí.

S ní to ani nehnulo. Byla tak sebejistá ve všem, co dělala, že jsem nemohl jinak než sebrat batoh ze země, přehodit si ho přes rameno a odejít pryč.

Vzteky se mi dělaly mžitky před očima. Co tohle mělo znamenat? Co je to, pane bože, za člověka? A ty její nóbl šatičky s výstřihem až nevím kam.

Prudce jsem kopl do skříňky, která měla několikrát vylomený zámek. Se skřípavým zvukem se dvířka rozletěla. Popadl jsem batoh a hodil ho dovnitř. Vší silou jsem ji zase zabouchl. Už jsem tady nechtěl být ani minutu. Rozeběhl jsem se k hlavnímu vchodu a vyšel ven.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. Zamířil jsem ke stojanům na kola a vytáhl to nejstarší, které tam stálo. Samozřejmě bylo moje. Na nic lepšího jsem neměl a asi nikdy mít nebudu.

Nasedl jsem na něj a silou dupnul do pedálů, abych se rozjel co nejrychleji.

„Heej! Stůj!“ Ten hlas by probudil i mrtvého. Ona si snad ze mě dělá srandu! Co po mě ta fíflena chce?

Prudce jsem stiskl zadní brzdu na řídítkách. Ohlédl jsem se směrem k ní a doufal, že to nebylo na mě. Samozřejmě jsem se spletl. Mířila přímo ke mně. Byl jsem naštvanej na celý svět a tahle bohatá nána můj vztek ještě víc podněcovala.

Na malý moment mě napadlo, rozjet se a nečekat na ni, ale zvědavost nad mou myslí vyhrála.

Nesla se jako modelka na molu a nejhorší na tom bylo, že i tak vypadala. Prvně jsem měl v plánu ji nějak ponížit, aby jí došlo, že si se mnou nemá zahrávat.

Ale její sebevědomí, když ke mně přišla, mě totálně zbavilo slov.

Jen tak stála bez hnutí a nevyzpytatelně si mě prohlížela.

„Co chceš?“ vyjel jsem na ni prudce a doufal jsem, že se trochu vyleká.

Ale pořád stála na jednom místě. Byl jsem netrpělivej a fakt vytočeněj. Dnes jsem neměl náladu na nikoho a obzvlášť na takovou fiflenu, jako byla tahle.

Konečně řekla, kvůli čemu mě zastavila. Nejprve jsem jí vůbec nerozuměl. Myslel jsem si, že si dělá srandu. Očividně nedělala. Myslela svá slova smrtelně vážně.

„Cože po mně chceš?“ Musel jsem se přesvědčit, jestli jsem špatně neslyšel.

Sebejistě se usmála a znovu zopakovala.

„Omluvu!“

Tak tohle už jsem nevydržel. Seskočil jsem z kola a odhodil ho stranou. Postavil jsem se těsně k ní. Tak těsně, až jsem se letmo dotknul její tváře.

Ji to vůbec nezaskočilo. Stála pevně jako skála a čekala, až se omluvím.

Teď už jsem nebyl jen vytočeněj, byl jsem vzteky bez sebe. Kdyby na jejím místě stál kluk a tohle na mě zkoušel, tak by dostal takovou ránu, že by se z toho nevzpamatoval.

Ale ona nebyla kluk, ale bohatá fiflena, která ráda manipulovala s lidmi.

„Chceš omluvu? Tak tady ji máš!“ O krok jsem od ní odstoupil. Vztek se mi klepala kolena, ale musel jsem to udělat.

Uklonil jsem se až k zemi.

„Omlouvám se vám, slečno bohatá, za to, že jsem seděl vedle vás. Omlouvám se i za to, že se vám ze mě dělá zle pokaždé, když se na mě podíváte. Omlouvám se i za to, že jsem raději šel stranou, abyste měla více prostoru, když jste seděla tak blízko chudáka. Omlouvám se, že jsem chudej. A hlavně se omlouvám, že vůbec dýchám stejný vzduch jako vy! Takhle ti to stačí? Ty bohatá, manipulativní krá...“

Raději jsem ztichl. Kdybych pokračoval dál, nejspíš bych se neudržel a zase bych něco posral, a to jsem si teď nemohl dovolit. Slíbil jsem jí, že se budu chovat slušně, a ten slib jsem nehodlal porušit.

Zdvihl jsem kolo, nasedl na něj a odjel na místo, o kterém jsem věděl, že je jediné, které mě uklidní.

Stál jsem u hrobu a přál si jen jedno. Aby to byl jen zlý sen. Dnes je to rok, co mě opustila a nechala na tomhle světě s věčně ožralým chlápkem, který se měl o mě starat.

Díval jsem se na fotografii na náhrobku a vztek, který se mnou ještě před pár minutami cloumal, byl pryč. Nahradila ho jiná emoce. Silnější a neovladatelná. Smutek a lítost.

Tak strašně moc mi chyběla. Její smích, vlídnost, vše, co dělala, abych byl šťastný, a pak léčení ze dne na den ukončila. Přestala bojovat a poddala se zákeřné nemoci.

Z kapsy jsem vytáhl krabičku cigaret a jednu zapálil. Položil ji na náhrobek a díval se, jak kouř pomalinku stoupá.

„Tvá oblíbená značka.“ Víc jsem k tomu dodat nemohl. Zavřel jsem oči a nechal se unést do doby, kdy seděla v kuchyni, pila silnou černou kávu a vedle ní ležely její cigarety.

V krabičce už je jich jen pár. Mám je u sebe od té doby, co mě opustila. Jednou za měsíc jednu zapálím a položím ji na hrob. Až zapálím poslední, teprve potom se s tím dokážu smířit. Teď ještě nejsem připravený.

Sebral jsem hořící cigaretu z náhrobku a odhodil na zem. Několikrát jsem nedopalek zadupal do černé zeminy. Zvedl jsem ho ze země a strčil zpátky do krabičky.

„Doufám, že se tam nahoře máš lépe než já tady.“ Letmo jsem se podíval na její fotku, nasedl na kolo a odjel domů.

Popravdě domov už to pro mě dávno nebyl, ale doupě pro feťáky a násosky. Během jednoho roku dokázal Ralf z útulného bytu udělat brloh.

LINDA

Školní chodba se nijak nelišila od mé bývalé školy. Dlouhá a pokrytá po obou stranách skřínkami. Některé byly popsané grafity, jiné polepené fotografiemi.

Já jsem svou ještě neměla. Musela jsem co nejrychleji najít ředitelnu, než začne zvonit.

Hledání a vyřízení v ředitelně mi nezabralo moc času. Podívala jsem se na rozvrh. První hodinu mám angličtinu.

Stála jsem před dveřmi a přemýšlela, jestli mám zaklepat. Vlastně proč bych měla? Otevřela jsem je a vešla do třídy. Čekala jsem další urážky a úšklebky. Ale nic takového se nekonalo, uvědomila jsem si, že je mám všechny pod palcem.

Dívalo se na mě tolik očí, že bych je v tu chvíli nedokázala ani spočítat. Pan Smilthon, jak jsem si přečetla na rozvrhu, se na mě pokusil promluvit.

Zvedla jsem k němu ruku a umlčela ho jedním pouhým mávnutím. Očima jsem vyhledala prázdné místo, kam bych se mohla posadit.

Úplně vzadu, skoro v rohu, byla lavice s volnou židlí. Usmála jsem se, ale pak moje oči přeletěly k tomu ubožákovi, který tam seděl.

Vypadal strašně. Jeho uniforma byla celá rozdrbaná. Vlasy černé jako uhl, víc jsem nedokázala zaregistrovat.

Chudoba z něj úplně sálala a mně v tu chvíli připomněl samu sebe. Krčící se v zadní lavici. V odrbané uniformě.

Tyhle pocity jsem musela okamžitě zahnat do temného kouta. Teď jsem bohatá. Já, Linda Marsová, už nikdy nebudu chudá.

Prošla jsem kolem lavic až k té poslední, která se ode dneška měla stát i mou. Podívala jsem se na sedadlo a okamžitě se mi zvedl žaludek. Nalepené žvýkačky, drobký a bůhví co ještě.

Sundala jsem batoh z ramene a vytáhla vlhčené ubrousky. Musela jsem ten nepořádek utřít, než jsem si sedla.

Cítila jsem pohled toho chudáka, jak mě pozoruje. Nechtěla jsem na něho být zlá. Už takhle má asi těžký život.

Otočila jsem se k němu, abych se ho slušně zeptala, na jaké jsme straně. Ale když jsem se na něho podívala, koukal do knížky a předstíral, že čte.

Neodradil mě. Zeptala jsem se ho, ale on mlčel. Když se na mě podíval, úplně mnou projel mráz. Ty jeho oči. Nikdy předtím jsem tak velké a černé oči neviděla. Úplně mě ohromil, až jsem sebou cukla.

V tu chvíli se ode mě odtáhl tak daleko, jak jen to šlo, a vyvolal ve mně zlost.

Ani nevím, jak rychle se vše semlelo. Ruka mě bolela z rány, kterou jsem tomu ubožákovi namyšlenému udělila.

Během vteřiny byl pryč. Ticho v celé třídě a oči upínající se k mé osobě mě vytočily snad ještě víc než ten budižkničemu.

Nemohla jsem si pokazit svou reputaci. Ještě před necelou hodinou jsem líbala nejhezčího kluka na škole a teď se mnou zmetl nějaký, chudý, neomalený spratek.

Tohle jsem si nemohla nechat líbit. Vyběhla jsem ze třídy tak rychle, jak jen mi to podpatky dovolily.

Chodba byla prázdná. Už musel být nejspíš venku. Otevřela jsem hlavní dveře a uviděla ho, jak sedí na nejošklivějším kole, co jsem kdy viděla.

Musela jsem ho zastavit.

Můj hlas ho donutil zabrzdit a ohlédnout se. Věděla jsem, že mě poslechne. Že bude stát, dokud k němu nepříjdu, a pak se mi omluví.

Nikdo si ke mně nemůže dovolit to, co si dovolil on.

Jeho našťavaný hlas vypovídal o všem. Je rozzlobený na celý svět, protože je chudý. Znímám to, taky jsem bývala taková. Ale to neomlouvá jeho chování ke mně.

Když jsem mu znovu zopakovala, že chci omluvu, nejspíš jsem ho rozzlobila ještě víc.

Když se letmo dotknul mé tváře, na malý okamžik se mi rozbušilo srdce, ale pohled jsem měla sebejistý.

Jeho omluva byla opravdu mistrovské dílo. Tohle jsem nečekala a úplně mě omráčil.

Já, že jsem manipulativní kráva! Tohle přesně chtěl říct, ale nedokončil větu. Zmetek jeden.

Vzteky se mi třásl celé tělo. Neměla jsem náladu vracet se zpět do třídy, ale nechala jsem tam ležet batoh. Otočila jsem se na podpatku a zamířila zpět.

Hrobové ticho po celé škole mi dalo jasně najevo, že se ještě vyučuje. Opět jsem nezaklepala a vstoupila do třídy.

Ted' už jsem neměla takovou odvalu jako prvně a nejspíš to poznal i pan Smilthon. Posunul si své obří brýle až na špičku nosu a vzprímeně jako pravítko se nade mnou tyčil.

„Slečna se uráčila vrátit zpět na vyučování?“ Chtěla jsem mu vše vysvětlit, ale on mě nepustil ke slovu. „Mám z vás nesmírnou radost, slečno Marsová, už jsem měl podezření, že vás mé výklady k smrti nudí.“

Nasadil si zpět brýle a hlasitě dodal:

„Okamžitě se vraťte na své místo, než vás nahlásím v ředitelně!“

Ponížená jsem se vrátila do prázdné lavice. Cítila jsem se jako vyvrženec. Celý den jsem přemýšlela nad tím idiotem, který mě zesměšnil před celou třídou.

Poslední zvonění a já se nemohla dočkat, až odtud vylezu a pojedu domů. Klíčky od skříňky jsem měla u sebe. Najít ji bylo složité.

Ta malá potvora, která na mě ráno volala a snažila se mě znemožnit před celou školou, teď stála v hloučku podobně vypadajících holek jako ona.

Chichotaly se do mobilu, dokud mě nezahledly. Zmocňoval se mě divný pocit. Ráno byli všichni vysmátí, plní urážek na mou osobu.

Pak jako kdyby se vše změnilo, nikdo si mě nevšímal a teď, když jsem procházela po chodbě, tak se mi každý vyhýbal.

S touhle školou není něco v pořádku. Konečně jsem našla svou skříňku. Číslo ١٠٢٨ a pod tím velkým červeným písmem „DĚVKA“.

Nějak jsem tomu nevěnovala pozornost. Myslela jsem si, že nápis už tu byl předtím, než jsem skříňku dostala.

Dokud jsem nezaslechla hlasité štěbetání a klapot podpatků. Otočila jsem se směrem, odkud šel ten zvuk.

Parta roztleskávaček s dresem Blue Dragons mířily přímo ke mně. Blondýna s dokonalou postavou a s tváří Miss Kalifornie na mě házela vražedné pohledy. Její společnice, vypadající velmi podobně jako ona, šly těsně vedle ní.

Vyhlížely přitom jako letušky na letišti, když doprovázejí svého kapitána. Naprosto sladěné. Krok za krokem. Byly dokonalé, dokud mě blondýna vši silou nenamáčkla na skříňku.

„Ruce pryč od Tylera! Ty děvko. Nebo tě zničím!“ To bylo jediné, co jsem slyšela, než jsem se zhroutila na studenou podlahu a pozorovala, jak ode mě se smíchem odcházejí.

Tohle nebyl můj den! Byla to noční můra a chtěla jsem být neviditelná.

MATT

„Chytej, Collins!“ Prázdná plechovka od piva přistála přímo před mýma nohama. Ralf seděl v křesle ve stejné poloze jako ráno, než jsem odešel do školy.

Jeho propocené triko s mastnými fleky na obrovským panděru mě vytáčelo. Nestačilo, že tu byl takový binec, že se nedalo projít do kuchyně bez toho, abych nešlápnul na prázdnou plechovku.

Ještě k tomu všemu se po celém bytě linul neskutečný puch.

Zdvihl jsem plechovku a odhodil ji směrem k Ralfovi.

„Nechtěl bys konečně vylézt z toho smradlavého křesla a začít uklízet?“

S velkou námahou popadl plechovku, která mu přistála těsně u nohy a hodil ji opět po mně.

„Cos to řek? Nebud' drzej! Ty nevděčnej parchante. Bud' rád, že máš střechu nad hlavou. Kde bys teď byl, kdyby nebylo mě?“ Opřel se o opěradlo a ovladačem zapnul televizi.

„A podej mi další pivo!“ zařval tak nahlas, že mi zapískalo v uších. Odkop jsem odpadky, které se válely na zemi, a prošel kolem něho do kuchyně.

Otevřel lednici a vytáhl další plechovku. Žaludek mi hlasitě kručel hlady, ale v lednici kromě plechovek od piva nebylo vůbec nic.

Vzteky jsem nemohl dýchat. Jak dlouho ještě tohle vydržím? Podíval jsem se na hodiny visící nad lednicí. Za dvě hodiny mi začíná